

ШУМАДИЊА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Лобониръ Н. Ненадовићъ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. кр. ср. одъ прсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за тринутъ.

№ 14

Мале приче.

(Пробитачанъ занатъ) Енглець еданъ дође пре две неделѣ дана посломъ некимъ изъ Довера у Хавръ. Имао е о раменима више кожни кеса, гди се држе новци; а притоме су неколико момака носили за њимъ много путнички ствари. Отуда сваки помисли да ће то бити какавъ новчанъ човекъ, кои е дошао каквомъ поштеномъ шпекулатиомъ. — Онъ отиде у прву гостионицу, и тамо заиште најлепши ручакъ. Мѣшћанинъ еданъ нешто га добро узме на око, али га зато опетъ сасвимъ учтиво поздрави, и потруди се додворити се његовогъ поверена. Но и онъ њѣга врло лепо прими, те јоштъ замоли га да съ њимъ и руча, друштва ради. После ручка пакъ запита га неби ли знао когъ банкера, да му промени неколико мѣница. „Башъ добро“, одговори други. „Ја самъ вели и сама банкеръ, и седимъ ту близу, два—три корака одъ гостионице. Па ако су мѣнице одъ добри фирма па макаръ да износи и 300.000. франака“. — На последнѣ речи, т. е. 300.000. франака, удари банкеръ мало аче гласомъ, а притоме чисто кушајући погледа Енглеца у очи. — „Ехъ, то, башъ вала“, одговори овај. „Башъ волимъ што смо се познали. Изволите дакле да идемо;“ — Па отиду обонца. Кадъ дођу кући банкеровой, Енглець изнесе мѣнице, а банкеръ се учини да њ добро разгледа, па онда се окрене вратима и заклоча њ, метне мѣнице у џепъ, извади пиштоль и управи га на Енглеца. „Господине, вели, Ви сте неваљао човекъ. Ја васъ знамъ ко сте, ербо самъ добио о Вама писмо едно, пре него што ћете доћи овамо. Ви сте били казначей кодъ В. и компание, у Лондону, а ја самъ њиновъ коресподентъ. Ви сте имъ украли 300.000. франака у мѣницама, у овимъ истимъ, што су садъ у момъ џепу. Зато Вамъ њ више недамъ, и убићу Васъ на место, ако се усудите силомъ отимати њ патрагъ“. — Енглець пакъ ништа се неуплаши, те јоштъ и непромени се у лицу, него само равнодушно рече „о! о!“ Банкеръ на то порадуе се свршеној побѣди, и размеђући се рече: „Кажите само хвала Богу што су ваши старји великодушни, а ви би зацело висили! Они су ми писали да ћете Ви овамо доћи, да да дамъ позора на Васъ, кадъ будете мѣняли мѣнице.“ — Енглець опетъ рече само „о! о!“ — Банкеръ настави „кућа гди сте служили и украли мѣнице, оће съ вама великодушно да поступи,

па не само прашта вамъ што сте учинили, него се јоштъ осврће на жену и децу вашу, па ми е писала да вамъ дамъ у готову новцу шесетъ хиљада франака. Дакле ево вамъ њ, па гледајте те одсадъ поштение живите!“ — Енглець прими шесетъ хиљада франака, па неколико пута најучтивие поклонивши се, бржеболѣ отиде на гвоздени путъ, и одпуте у Паризъ. Банкеръ пакъ пише у Лондонъ кући оној, којој су нестале мѣнице, па јави како е свршио што му е наложено, и узео одъ Енглеца мѣнице, а дао му шесетъ хиљада франака. Али се чисто обнезвани, кадъ после три дана добие на то изъ Лондона писмо, у коме му се јавља, да кући, којој е онъ коресподентъ, нису никадъ никакве мѣнице нестале, нити е Енглець онај икадъ био њѣнъ казначей, па зато нека коресподентъ самъ на своју штету узме они шесетъ хиљада франака, што е несмотрено дао варалици. Те тако нашъ банкеръ текъ садъ види да му е Енглець вешто подметнуо ногу, те покрао управо њѣга, а не кућу ону у Лондону; и да му е онај исти изъ Лондона и писао и јавио.

— На прибрежию енглески провинция Чезира, Коривелса и одчасти Велса има јоштъ и садъ прибрежни морски разбойника, кои поступаю са разлупанимъ и пострадавшимъ лађама онако варварски и незаконно, као најдивљи африкански народи. Њиове су нрави и обичаи као у најгори разбойника. Они се противе грађанскимъ властима, иду ноћу у четата на грабежъ, крию се по рупама и иза пешчани брежуљака на прибрежию на прибрежию, грабе, шта кои може добавити съ пострадавше лађе, и носе после у своя ятачка смѣстишта у внутршность земљ. Ови се разбойници радују западњој бури съ кишомъ и вѣтромъ; еръ они то сматраю као предтечу богате айдучке жетве, и како се гласъ разнесе, да е каква лађа међу оштре стѣне насѣла и разлупана, онда џѣло племе ови разбойника пошта прибрежию и тако нестрпеливо очекуе тренутакъ, кадъ ће вѣтаръ њиновъ плѣнъ на суво избацити. Као вуца и ястребови навале они онда на мртве и изумируће, које последнѣ они често сасвимъ дотуку, и къ небу вапијућа иступления догађаю се томъ приликомъ. Да би прстенѣ смакли, одрезаю они прсте страдалника, шта више, они често одгризу уши да би минђуше скинули, ако њ другчимъ начиномъ смакнути немогу. Кадъ кои између њѣ види надъ водомъ

пливати какавъ денякъ или судъ и буре, онда се онъ najveћој опасности излаже, да га само рукомъ дирне; и онда јасно викне: „Ово е мое!“ и по тамошњимъ обичају онъ е тиме задобио савршено право собственности. При таквомъ корабљекрушению скупи се често 300—400. овакви разбойника, па и самъ изненаданъ и брзи долазакъ ови люди, кадъ е каква лађа пострадада, задае човеку некакву зебњу и стра'. Ово су грабљиви вуци и зли дуси морски страдалника.

— Многима одъ наши читателя можда су јошть непознате слѣдујуће поединости о трговини скупоцѣни кашмирски шалова. Ови дивно израђени производи азиатске радиности, ушю се у меке коже, и носе се тако преко грдни и дивљи пустара на пазаръ. За продаю едногъ таковогъ шала потребно е најманъ три дана. Уговоръ се у najveћој тайности закључуе, и при уговарању држе се и куцацъ и продавацъ тврдо за руку. Овај, кои први шаль купи, претвара се, као да га онъ у ништа нецѣни, напротивъ продавацъ изјављуе са сузнимъ очима своју нужду, која га управо нагонила, разставити се одъ нѣговогъ шала, и то тако упорно и у толикој мѣри, да га често мораю и батинама натерати, да изда продати шаль. Кадъ е уговоръ већъ свршенъ и стваръ предана, онда куцацъ и продавацъ пию кафу, клекну и изговоре слѣдујућу молитву: „О велики боже! ти кои си заштититель трговаца и ткача шалова, учини да европске жене непрестано буду суетне, лакомилене и помодарке, као што су одъ искона одъ тебе створене, да би наши шалови на западу се продавали по велику цѣну!“ — Садъ већъ има преко 70 година, одкадъ ови безазлени люди у простоти својој ову по нѣиовомъ начину топлу молитву Богу шилю, и досадъ имъ е Богъ ову молитву свакадъ благонаклоно примао и саслушао.

Камила и нѣна паравъ. — Камиле у карванима, кое еспапъ носе, иду свакадъ по 40—50 уреду, една за другомъ, а предъ овимъ одѣленѣмъ јаше по еданъ вођа на магарцу, кои првој камиле путъ показуе, за ову прву камилу везана е друга танкомъ узицомъ, а тако и све остале по реду, и врло е занимљиво и чудновато, сматрати савршени овај поредакъ и послушность ове преполезне стоке. Кадъ наступе велике врућине, и јужно сунце сву билъну природу умртви, и земљу и каменъ пламенитимъ зрацима усия, онда путую карвани ноћу, и праве одморъ у десетъ сати уютру. Негованъ и надгледанъ камила остављено е онда дѣци. Смакне ли дѣте првој у реду камиле узицу съ главе, онда ова радостно рикне и вѣшто на земљу клекне, и дѣца, која су јој едва до трбува допирала, одреше съ нѣ велике денькове еспапа, кои съ обе стране висе. Друго дѣте дође съ еднимъ судомъ воде, кое камила поздрави јошть радостномъ рикомъ, и дѣте јој опере губицу ладномъ водомъ и убрише сунѣеромъ. Кадъ е ово прањъ, кое е камилама врло приятно, свршено, онда иду оне весело у лугъ и шумаракъ, да прекоданъ, докъ е яко сунце, пасу; и то чине све до едне по реду; ни едну немора човекъ гурати или на ню викати, као на нашу теглећу стољу, и оне клекну насколо у кругу, у комъ еспапъ прекоданъ у размѣреномъ растојанню лежи. После три сата даде се знакъ, свака камила дође одма клекне изме-

ђу своя два денѣка, кои се еданъ за другимъ свежу, и тако се за неколико минута цео карванъ крене. Камиле имаю особиту и чудновату наклоность къ дѣци, одъ која по троје четворо претураю се и скачу по нѣнимъ леђима, и камиле често завуку главу своју у шаторе, гди дѣца спаваю, а грдно имъ тѣло напољ лежи, и тамо се играю съ дѣцомъ.

(Присутствие духа едногъ лекара.) — Бивши управитель луднице у еяглеской вароши Глазгову, докторъ Реймбовъ, еданъ веома даровити и за своју струку страстно заузети мужъ, ние се ограничавао единствено на просте посѣте своимъ сѣумашедшимъ болестницима, него е и najveћу часть свога времена пробавляо у научномъ ематраню ови бѣдни створеня и у разговору съ нѣима, и тиме, што е онъ слабости свию нѣи сазнао, прибавио е онъ међу нѣима толику важность, да су му сви безъ разлике повѣренѣ свое поклонили, и у свему га слушали. Но слобода и неустрашимость, съ којомъ се онъ са овимъ суманутимъ и бѣсомучнимъ людьми мешао, малъ га ние едномъ приликомъ живота стала. — Неколико сирѣчь болестника жалили се нѣму, како имъ се врло рђава и невкусна чорба изъ куйне заведения издае. Да би се о истини нѣиовогъ казиваня увѣрио отиде онъ съ нѣима у куйну, и башъ кадъ е хтео куснути кашикомъ чорбу, која е у грдномъ котлу надъ ватромъ клучала, приступи еданъ одъ бѣсомучни, кога е плаовити изразъ лица изјављивао бѣсноло, къ нѣму, и рекне му: Г. Докторе, ви сте угоени; а самъ увѣренъ, да би одъ васъ била врло ваљана наша чорба, кадъ би васъ метнули у овај казанъ. Троица четворица одъ нѣговогъ дружтва одобре съ усклицанѣмъ ово изредно предложенъ стадоше се церекати и као дивяци рикати, подигну несрећногъ дактора у висину, и хтедоше га бацити у клучану чорбу; но овога на нѣгову срећу умудри Богъ, те у самртномъ страу викне заповедателнимъ гласомъ, као што имъ е и иначе обично говорио: „Станте, будале, заръ сте наумили покварити вашу чорбу?“ — Будале га одма спусте на земљу, но обколе га са свию страна, и стадоше га мѣрити дивљимъ и плаовитимъ погледима. „Заръ ви невидите,“ продужи лѣкаръ ладнокрвно, „да ће при свемъ томъ што ће вамъ мое тѣло чорбу поправити, мое панталоне и чизме исту јошть горе покварити? зато причекайте мало, докъ се свучемъ, па ћу после одма доћи.“ — Будале нађоше, да лѣкаръ има подиуно право, и пусте га, да отиде и да се свуче; но после неколико тренутака врати се докторъ Реймбовъ съ едномъ четомъ чувара у куйну, и учини край целомъ овомъ чудноватомъ обиту о поправки чорбе.

(Друштвена кола покойногъ цара рускогъ Николае.) Довольно е већъ познато и доказано, да е царъ Никола поредъ осталого и све оно, шта къ повольностима и угодностима живота принадлежи, на najveћичествени и најскупоцѣни начинъ здружити старао се. Одъ најманѣ ствари, кое су за потребу нуждне, до сами ови за царско лице намѣнѣни кола, одъ најнезватниѣ ловачки колеба, до сами дворова у Петрограду, Варшави и Москви, све то доказуе право царско великолѣпие, вкусъ и богатство. Да се пакъ и наши читатели и о томе бољ увере, ми ћемо за сада само речена кола узети овде у прегледъ.

Може се сасвимъ за извѣстно узети, да осимъ друштвени кола краљице енглеске, никакови и нигди више у Европи нема, која би се съ овима у красоти, драгоценети и богатству сравнити могла. Редки ови кола Варшава е место производства, која тамошнѣмъ заведенію коларскомъ на велику честь служи. Све што промишленостъ, радниостъ, са угодностіу и цѣли сходно измислити и саєдинити може, то е при майсторскомъ правленію ови кола употребљено и на такавъ начинъ сложено, да целоме само царски, а опетъ никакавъ претеранъ изгледъ дае. Сва су кола одъ самогъ ливеногъ гвозђа, преграде пакъ одъ дрвета, и леже на шестъ точкова. Да се сила разтезана и врло неприятно дрманѣ кола на начинъ, што болѣи бити може, умали, употребљена су место повиени, која обично на осовинама стое, равна пера, (Федери), и ова су опетъ съ дупломъ телећомъ кожомъ навучена, чимъ се притискиванѣ равномерно разделяе и нивнѣ знаменито прменљива. Спољашностъ кола износи 12 стопа висине, 18 стопа дужине и 5 стопа ширине; унутрашностъ пакъ 6 стопа висине и 4 и по стопе ширине.

Спољашностъ кола. Саставне части, коє су одъ гвозђа, снабђене су са највкуснѣмъ украшеніама и бронзиране су, а основъ е — темель — одъ дрвета са плавимъ лакомъ навученъ. Около крова одъ кола наоди се мали ходникъ са оградомъ по начину арапскомъ, — као што ови съ лишћемъ на стубовима куће и зграде свое украшаваю, — намештенъ и такође бронзиранъ, а више обои врата, крозъ која се у кола улази, и која се у ширини кола наоде, начинљна е круна са мачемъ и скиптромъ, као знакъ царскогъ достоинства. Сама пакъ врата, до која воде четири врло лепо украшена, изпреграђивана, гвоздена басамака, тако су направљена, кадъ се една отворе, да се у исто време на противной страни наодећа сама собомъ отворе. Къ најважнѣмъ спољашнѣмъ пословама принадлеже такође и кандила — лампе — са обадве стране кола. Кандила су ова тако направљена, да и путь и унутрашностъ кола осветљаваю, и имаю свой собствени механизамъ, да се светлостъ по вољи умложити може.

Унутрашностъ кола састои се изъ три одѣлена, која су црвенимъ завѣсама одъ дамаске едно одъ другога разстављена. У свакомъ одѣленію наоди се на ножицама одъ ливеногъ гвозђа бела мермерна плоча као асталъ, а остале наодеће се собне ствари такође су одъ скерлетне дамаске и тако начинљне, да асталъ окружаваю, а при томъ да се додиромъ еднимъ у креветъ преобратити могу. Прозори, кои су и дугачки и широки, одъ дебелогъ су кристалногъ стакла, и да би се путникъ са стране сунца одъ жестоки сунчани зрака сачувати могао, стављене су завѣсе одъ тешке са златомъ везене свиле и снабђене су тешкимъ одъ злата китама и ресама. У обимъ среднѣмъ зидовима други одѣлення наоде се висока огледала у златнимъ облогама. Горњи зидови одъ кола украшени су са скупоцѣнимъ изображеніама, која представљаю најкраснѣ изгледе гвоздени и подземни путова. Таваница е одъ белогъ лака са украшеніама и златнимъ крайцима снабђена. Обадвоя врата такође су изнутра одъ белогъ лака са златнимъ крайцима.

М а л и н е.

Височество и сайностъ легну съ нама заодно угробъ. Само споменъ на благородна дѣла прати насъ и съ оне стране гроба. Само бистаръ обзиръ на прошлостъ осветљава полъ будућности.

Устезанѣ е покривало притворства, еръ добра душа има постојану силу желю къ саобщтаванію.

Болъ заключи приятельство съ младићемъ него са старцемъ; онај любви люде, а овај мрзи на нѣи, еръ се више съ нѣима дружити неможе.

Човекъ потребує радостъ али и жалостъ.

Немора се човекъ трудити да страсти изкорени, него да ѣй руководи и надъ нѣима влада, и тако да ѣй полезнѣма учини.

Неки люди осную свезу приятельства, когъ е прво условіе ово: Ако ћешъ да ти приятель останемъ, не тражи никаквогъ приятельства одъ мене.

Кои се хвали да много приятеля има, у томе познаемъ човека, кои се дав лако варати.

И старости е природа собствене радости приписала, а не, као што рѣвавъ стихотворацъ последнѣ дѣйство у драми злочесто изради.

Духъ се не да лако убѣдити о чему, кадъ е срдце тронуто.

Неброена су благодѣяния приятельства као раскуте подкрѣпителне росне капљѣ по пространомъ предѣлу. Све су оне балсамъ за увенуту природу, и свака поєдина благодѣтельна напая цветакъ, на комъ почива: тако ва су исто и сладка подкреплена приятельства.

Ја самъ познавао неке женске, коє су изгледале да су чувство само, кадъ су романъ еданъ читале; коє су сасвимъ саучаствовале у повѣстници хероя; коє су се тако яко за положенѣмъ нѣговимъ занеле, да су у несвестъ нале: — и те нѣжне душе неимадоше никаквогъ страхопочитания спрамъ родитеља свои, никакве нѣжности спрамъ деце свое, никаквогъ човечества спрамъ подчинѣни свои.

Шта е човекъ безъ любви? Онъ е странацъ најсветимъ чувствованіама природе свое! Коє общта благонаклоностъ спроћу браће свое срдце непродире ко, глувъ спроћу жалби нѣиови и нечувствителанъ спроћу неволя нѣиови, само свой беданъ малени добитакъ рачуна: како би се могао тай съ великимъ дѣломъ хвалити, кога вредностъ и послѣдице вековечито траю.

Ко увекъ ради, шта оће, редко ради шта треба да ради. Оно е велики мужъ, кои волю свою надачати може, и кои нигда неће, шта може, ако то нѣе сходно здравомъ разуму и честности.

Ласкатель и тако названа болестъ ракъ у томе су едно на друго наликъ, што, почемъ се они већ еданпутъ нечега докопаю, неможешъ ѣй отерати, докъ се најманѣ мяса јоштъ на томе наоди.

Воспитаніе младежи предметъ е, кои е највећегъ вниманія владѣтеля достојанъ.

Нису ли люди све злоупотребили? — растениа, да изъ нѣи отровъ цеде; гвозђе, да едни друге на зло на-

воде; художества, да средства, какоће еданъ другогъ у-
пропасти, умложе. Како ужасно морепловство незло-
употребеше? море е постало криво позориште, а и воз-
духъ би по свой прилици таково исто било, само да су
они до пута дошли, да науку воздушногъ равновѣсія у-
савршенствую.

Срце е то, што насъ добродѣтелима чини; разумъ е
више рѣчимъ пословима лепши видъ дао, него да њ е
дотерао, да буду добри.

Природа, да све на земљи у дѣлательность постави,
задовољила се съ тимъ, што е у срце човечие две желъ
умила, кое су изворъ сваке њгове среће и свию њгови
патня: наклоность къ удовољствама, коя одржанъ рода
нашегъ за цѣль има, и наклоность къ првенству, коя
славолюбие и неправичность, чезнѣ и прилѣжанье произ-
води.

Само у срдцу обитава цео човекъ; единствено ту
може онъ срећу своју и миръ свой наћи.

Владѣтели имаю иладу начина, да народе свое срећ-
нима учине; али само еданъ едина начинъ имаю, да себи са-
мима праву срећу прибаве, то да любовь свои подайника
заслуже.

Храбрость, коя незна ни за какву границу, престае
права храбрость биги, и ништа друго ние, него слепа про-
дрзливость.

Единствено желенъ ние любовь; любовь чувствено
разумногъ човека дете е природе и ума, и саединителна
точка обои. Права любовь укоренява се у нравствено-
сти, као дрво у земљи, али и она, као и оно, најболу
свою рану сиса изъ топлотъ, чистогъ небесногъ воздуха,
и радостно къ истоме свое гранчице у цветиће узноси.
У любви смо саединителну точку небеснога и земаль-
скога у човеку нашла.

О Г Л А С И.

(1—3) За измиренѣ кредитора
Савве Богдановића овдашнѣгъ, имаю
се непокретна добра истогъ явномъ и
уредномъ лицитациомъ продавати. За
продаю ову намѣтна су слѣдујућа
добра Саввина имено: една башта одъ
10. плуга землѣ до сами кућа вароши
Шабца коя е са воћемъ (шљивама)
засађена и сада у најболѣ време ра-
ћа као и нешто винограда, кои е та-
коће на родъ настао, са едномъ лива-
домъ покрай истогъ воћа и винограда,
у којой врло лепа трава раћа, и уцѣ-
нѣно е све то скупа у 100. ₰ цес. и
еданъ дућанъ на бенској њуприѣ по-
стојећи, кои е такоће оценѣнъ у 200 ₰
цесарски. Дане за продаю гореизло-
жени добара опредѣлило е Началниче-
ство ово 4. 5. 6. мес. Марта т. год. и
ономе ће се најпре башта, ако под-

пуна сума за кредиторе изиће, а ако
не, а оно и дућанъ трећегъ дана ли-
цитацие после подне у 4. сата усту-
пяти кой највише обећао и готовимъ
новцемъ платио буде.

№ 5288. 17. Јануара 1857. у Шабцу.

У кући почившегъ Алексе Мар-
ринковића на Сави има на продаю ста-
ре добре шљивовице како на много
тако и на еданъ аковъ, коме би потреб-
но било нека се погодбе ради преяви
кодъ Димитрија Данића на Сави (1—3)

(1—3) Подписани препоручую се
и обявлюю почитаемомъ публику да
притянаваю доста добру суму сваке
ране као: пшенице, ечма, овса куку-
руза, пасуля, брашна. — Коимъ му-
штерие са доста евтиномъ ценомъ по-
служити могу, а такоћеръ и

Само крозъ любовь и крозъ познаванѣ любви по-
стае човекъ човекомъ. Она дае души већи полеть. Изъ
сами прости душа мами она божествие искре; одъ њне
свете вере свако користолобиво дѣло пропадне. Она
диже човеческу природу у висине, гди тривити убоди
живота, туга земамальска, ништа њој немогу; она узвиша-
ва душу сврхъ неприятни послѣда судбине, дае слободу
духу, бодрость и животъ къ благоводной дѣлательности.

Све што е приятно лепо е али све лепо ние
приятно.

Последнѣ е најболѣ плодъ, кои доцниѣ у топлој
души узре: мудрость спрямъ немилостивога; стрпелъ-
вость спрямъ нестрпелъивога, топлота спрямъ самолюб-
ца, и човеколюбие наспрамъ човековрзца.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ Париза телеграфираю да е Француска одма
се на саединенѣ Влашке и Молдавиѣ рѣшула, и нада се
да ће се и Турска на то склонити. Француско прави-
телство непрестано ће се заузимати да своимъ упливомъ
у Турской Християнима станѣ побольша.

— И Неапла одъ 16. Јан. пишу: Пре неколико да-
на, нападне едунъ свештеникъ у Матери свога Архиепи-
скопа съ ножемъ у олтару, и на место би га пробо да
еданъ калућеръ ние собомъ заклоно; и место свогъ ар-
хипастира ударъ убилца примио и одма умро. Пошто е
убилацъ тога убио, юриши на ново на Архиепископа,
кои крозъ една мала врата и низъ едне сасвимъ стре-
не басамакѣ нагне бегати, ту га стигне и увати убилца,
но на срећу у исти ма сплете се Архиепископъ и ско-
брля се низъ басамакѣ и повуче са собомъ и убилца,
гѣ га одма увасе и затворе. Папа надъ е чуо врло се
ожалостно. Архиепископъ зове се Росини.

— Енглеске и Француске лађе отишле су да пре-
несу войске изъ Грчке. До конца Фебруара би ће сва
Грчка очишћена одъ стране войске.

ЗА МЕАНЦИЈЕ

налази се добре Шљивовице на ви-
ше акова одъ 8. 9. 16. 18. и 20. гради
жестине којомъ ће моћи тако исто
евтиномъ ценомъ, муштерие послужити
Београдъ 28. Јануара 1857.

Карапешинъ и Маргетићъ
оргаци на Сави,

(1—3) Кодъ Томе Поповића бир-
таша „Кодъ Дампшифа“ идући на
Саву, има врло лепа Карловачка вина
по 2. гроша ока на продаю. Ко жели
на аковъ и на више узети може мло-
го евтинне добити.

Ко би се желио јошѣ прену-
мерирати, моћи ће све броеве
Шумадинке одъ нове године до-
бити. Збогъ празника у суботу
неће овај лисвѣ изићи